

האמר בחזרה

פנינים מלוקטים מדברי רבינו שליט"א והחברים

אמנם, רבינו שליט"א מדגיש כי "מ'דארף זאן גיט צו יעדענער, אובער נישט מיט יעדער", כלומר תהיה טוב וידידותי עבור כל הסובב אותך, אך אל תתחבר מדי לכל אחד, שישנם כאלו שרק יגררו אותך עמוק יותר. ואחר שאני רואה כי כל המצב שלו מגיע רק עבורי, מתנוצצת לה ההבנה שמסכן החבר שהוא צריך לסבול רק כדי שאני אלמד את הלקח, ואז זה מביא אותי להתפלל על החבר.

מהיכן זה יוצא?

בכל מעבר יש את שלושת המרכיבים העוצמתיים של טבע האדם: הקנאה התאוה או הכבוד. אם מתעורר לו כאב, ואני הולך לפעלד להתבונן עם עצמי מאיפה הוא נובע, אבחין כי הוא מגיע מאחד משלושת אלו, או כמה יחד. והרי 'ידיעת המחלה חצי תרופה', אם כן לאחר הטיפול העצמי תוכל לבודד את הלהבות ולאתר את שורש המעבר ושם תילחם עימו עד למיגור האש וכיבויה.

"רשעי מלאי חרטות"

לכאורה מה רע בחרטה?

אלא הפירוש הוא שחרטת הרשע אינה על ניתוקו מהבורא, אלא על אי הצלחתו וכשלונו, אך גם לאחר החרטה הרי לא למד כלום וייפול שוב בבור הבא.

אך החרטה של הצדיק היא על החומה שנבנתה מכך שהמרה את מצוות הבורא, ועל ידי שיחזור על כך בתשובה הרי חזר לדבקתו הקודמת, ואדרבא, המעבר הזה חיזק אותו יותר.

'פשוט שזה אמונה'

אמונה היא דבר פשוט! כן, דבר פשוט!

שהרי כאשר מרגישים חוסר אונים, הדבר הראשון אותו נעשה יהיה לומר ש"הכל משמים" ולהתחבר לקב"ה דרך החסר אונים זה השלב הראשון של כל יהודי.

כדברי ר' אשר שאמר כי הדרך שהוא החייה היא דרך האמונה הפשוטה, כי אמונה מגיעה מחישוב פשוט של שלילי מול חיובי.

אך הקושי האמיתי הוא לבכיר את השפלות שלי. לא רק לומר הכל בידי שמיים, אלא גם להודות שמלכתחילה הכל היה בידי של הרבש"ע, ולא בידינו.

זרח בחושך אור לישרים

הרבי ציטט את 'החברותא' [158] המלמדנו מבין השיטי הפסוק שהאור זורח עבור הישרים מתוך החושך, ולא שהם מתפטרים ממנו.

אלא שהם רואים בחוש את יד השם בדבר, ולכן הם רואים במצב שאליו נקלעו סבה לשמחה, כי הרבש"ע איתם לידם ממש.

ללא שאלות!

יעקב אבינו שאל את יוסף כאשר הביא את בניו, מנשה ואפרים אל אבי האומה להתברך "מי אלה?" ענה לעומתו יוסף "בני הם אשר נתן לי אלהים בזה".

רבינו שליט"א מדגיש את תשובת יוסף המשנה למלך מצרים, שהרי אדם מהרחוב היה תמה על שאלתו והיה מסובב את אצבעו על רקתו לאמור 'משהו קרה לו'.

אך לא כן יוסף הצדיק, הוא ענה על השאלה ונתן את מלוא ההכנעה לאביו, ללמדנו שהכנעה נותנים גם כאשר לא מבינים את הצד שכנגד, או את החבר, או את המנהיג, דווקא ההכנעה הזאת מביאה לחיבור וקשר חזק יותר.

תהליך רגיל או 'עוקף'?

גלות בני ישראל במצרים נמשכה מאז הבטחת הבורא לאברהם אבינו "לתת לך את הארץ הזאת לרשתה".

אך אברהם אבינו הקשה בחזרה "במה אידע כי ארשנה?", אברהם רצה לדעת מתי זה יקרה, שלא יהיה לחץ, ולא תהייה דאגות וחששות.

"ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה" זאת הייתה תשובתו של הקב"ה. אם אינך רוצה ללכת עימי באמונה, מתי שאומר שזה הזמן אז תקבל אותה, אלא אתה רוצה ללכת בתהליך המקובל, זה יהיה התהליך. קודם תקדם הגלות, ורק אחריה תהיה ירושת הארץ

"אדם לעמל יולד"

לכל אדם יש מנת מעברים אותם הוא צריך לעבור. אך הוא חושש ונרתע מפני עוגמת הנפש הכרוכה בהם.

היצר רואה את קושי האדם ומציע לו עולם קסום של תאוות והנאות שונות, ללא דאגות וחרדות.

אך לאחר שילך האדם אחר שרירות ליבו, יסבול הוא שבעתיים. הן מכך שעבר על צו הבורא והן על כך שהוא נפל ברשת היצר, ומכאן והילך הרי הוא עבד נרצה עבורו.

אם כך, מדוע להימשך אחר הדמיון? הבה נשאר היכן שמיצב אותנו הרבש"ע ונקבל זאת באהבה!

אחדות ותפילה

כיצד ניתן לחיות עם החבר באחדות ואף לבקש עליו ולהתפלל בעבורו, כשאשר בעיני הוא נראה נמוך ברגתו ממני?

ענה על כך רבינו שליט"א שעל ידי שתבונן שהקב"ה סיבב את החבר למצב הזה שב הוא נמצא רק בעובורך שתראה כמה אתה נמצא קרוב לבור הפעור, אך אינך נופל שם. מדוע? אלא יש מישהו ששומר על צעדיך.

לפי זה הרי שהחבר אינו פחות ממך, ההיפך! הוא מגיע עבור ללמדך בינה כדי שתשפר את מידותיך, אם כן אין שום סיבה להתנשאות מעליו.

